

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἐξάφνα ἐσταμάτησεν.
 Εἰς τὴν φωτεινὴν νύκτα, ἤκούετο ψιθυροὺς συνομιλίας.
 Ἠκούσθη.
 Αἱ φωναί, ἐπίτηδες σιγανσί, ἀνέβαιναν ἀπὸ μίαν μικρὰν χαράδραν, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁποίας ἐβάδιζε.
 Παραμερίσασα δύο χαμηλοὺς κλάδους ἰτιάς, ἤμπόρεσε νὰ κυττάξῃ εἰς τὸ βάθος.

λαμψέπρος στιγμὴν ἢ σκοτεινὴν του μορφῆ.
 — Ἐγὼ τὴν ἔχω καλλίτερα! εἶπε.
 Θὰ πάρω τόσα χρήματα, ποῦ θὰ ἤμπορέσω νὰ γράρῳ ἐδῶ τὸ μεγαλύτερον κρῖα λ ποῦ ὑπάρχει! ὦ, εἶμαι βεβαίωτος, ὅτι θὰ μου δώσουν ὅσα τοὺς ζητήσω, διὰ τὰ παρὼν ἔπίσω...
 — Ἄ, μπᾶ! ἐμένα δὲν μάρεσσουν τόσῃ ἐπικίνδυνα πράγματα, ἀπεκρίθη ὁ Κινέζος. Καὶ εἰπετα .. (ἐδῶ ἡ φωνὴ του ἐγίνεν ἀκόμη σιγανωτέρα,) ἐγὼ ἐκδικούμαι.
 Ἡ ἐκδικησις εἶνε πῶς γλυκειὰ ἀπὸ τὰ χρήματα. Θὰ ἔδωκα καὶ τὴ ζαῖή μου γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ μίᾳ καὶ καλῇ τούδ ἀρχηγῶς καὶ τοὺς ἀφεντάδες αὐτοῦ τοῦ τόπου, ποῦ βασανίζον ἔτσι ὅσους δὲν εἶνε ἄσπροι σὰν κι' αὐτούς... Βάλε τώρα ποῦ οἱ Ἄγγλοι θὰ με ἀνταμείψουν μὲ τὸ παραπάνω γι' αὐτὸ ποῦ θὰ κάμω... ἄ, εἶμαι βέβαιος!

Μορφασμὸς σκληροῦ μίσους διέστρεψε τὸ κίτρινον πρόσωπον τοῦ ὑπηρετοῦ. Ἄλλ' ἦτο ὡς ἄστραπὴ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνέλαβον ἀμέσως τὴν ἀπαθὴ ἐκείνην ἔκφρασιν, τὴν συνειθισμένην.
 Ὁ Ζουλοῦ ἐσηκώθη.
 — Τελος πάντων, εἶπεν, εἴμεθα σύμφωνοι... Μὴν ξεχνᾶς... Ἄς φύγωμεν μαζί.
 Ἡ Γουίλελμίνᾳ ἐξηφανίσθη ἔρπουσα.

Ἄμα οἱ δύο ἄνδρες ἀπεμακρύνθησαν, τὸ κοράσιον, καθισμένον εἰς τὴν σκιάν ἐνὸς δένδρου, ἐσηκώθη.
 — Ἄς ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὸν Μπαμποῦ, εἶπε.
 Εὔρε τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν ἐκεῖ πλησίον, καὶ τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅλα ὅσα εἶχεν ἀκούσει.
 Τὶ ἄρα γε ἦσαν τὰ ἀπαίσιμα σχέδιά των, ἐσυλλογιζέτο ἡ Γουίλελμίνᾳ ἄλλα καμμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀπορίαν

τῆς δὲν ἤμποροῦσε νὰ εὔρῃ...
 Μετὰ δύο ὥρας, ὁ Κάφρος καὶ ἡ μικρὰ του κυρία ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπίτι.
 — Ἐνθουμῶ καλὰ ὅσα εἴπαμεν, ἐψιθύρῃσεν ἡ Γουίλελμίνᾳ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μαύρου. Αὔριον φεύγω... Ἄλλὰ νὰ τοὺς προσέχῃς ὅσον ἐγὼ θὰ λείπω... προπάντων τὴν θείαν Παυλίαν καὶ τὴν Λενέταν... καὶ τὴν μικρὰν Γαλλίδα ποῦ εἶνε τόσον χαριτωμένη... Ὅσον διὰ τὴν Ἄγγλιδα... (πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε.) αἱ, ἄς εἶνε... ὑπερασπίσου τὴν καὶ αὐτὴν, ἄφ' οὗ τὴν ἀγαποῦν. Καὶ τώρα ἔρξισου ὅτι θὰ τοὺς ὑπερασπισθῆς, εἶπε σφίγγουσα τὴν χεῖρά του.
 — Τὸ ὀρκίζομαι! ἀπεκρίθη ὁ Μπαμποῦ.

Ἡ Γουίλελμίνᾳ ἀπεμακρύνετο.
 — Κυρία! τὴν ἐφώνησεν ὁ πιστὸς ὑπηρετῆς.
 Ἡ Γουίλελμίνᾳ ἐγύρισε.
 — Μείνετε, σᾶς παρακαλῶ! ἰκέτευσεν ὁ Μπαμποῦ, συνάπτων τὰς χεῖρας ἄν πάθετε κανένα κακὸ 'στὸ μεγάλο πόλεμον ποῦ πηγαίνετε... ἄν σκοτωθῆτε...
 — Ὁ Πίετ Οὐδὲ θὰ ἔμεινε; ἠρώτησεν ἐκείνη.
 Ὁ μαῦρος κατεβίβασε τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς του.
 — Λοιπὸν; εἶπε τὸ κοράσιον.
 Καὶ χωρὶς νὰ προσέθῃ λέξιν, τὸν ἀφῆκε.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ Γουίλελμίνᾳ εἶχε γίνῃ ἄφαντη, μαζὶ μὲ τὸν Μαριμπῆν καὶ τὴν Κάνυαν.
 — Τί ἀγρίοπαιδο! ἐψιθύρῃσεν μελαγχολικῶς ἡ κυρία Ρίσιτ' δὲν μας ἀγαποῦσεν.
 Ὅχι, ὄχι, θεία Παυλίᾳ ἡ Γουίλελμίνᾳ σᾶς ἀγαποῦσεν. Ἄλλ' εἰς τὴν καρδίαν τῆς εἶχεν ἄλλην ἀγάπην ἰσχυροτέραν, — τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος.
 Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ τὴν ἀπέσπασε σήμερον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας σᾶς.
 Δικαίως ἀνησυχήσασα διὰ τὴν συνωμοσίαν τοῦ Κινέζου καὶ τοῦ Ζουλοῦ, — μολοντοὶ δὲν ἤξευρε καλὰ-καλὰ εἰς τί ἀπέβλεπεν, — ἡ Γουίλελμίνᾳ εἶχε κάποιον προαίσθημα κακόν... ἐφαντάζετο ὅτι κάποια συμφορὰ ἠπέλειε τοὺς φίλους τῆς καὶ ἀνατρίχιαζε...
 Καὶ ὅμως ἔφυγε.
 Προπαντὸς ἦτο κρῆν τοῦ Τράνσβαλ, ἦτο Βοεροπούλα. Ἡ πατρίς τῆς εἶχεν ἀνάγκην ὄλων τῶν τῶν τέκνων, μεγάλων καὶ μικρῶν...
 Ἡ καρδία τῆς Γουίλελμίνᾳς συνεσφίγγετο, ὡσάκτις ἐνεθυμείτο τὴν νυκτερινὴν σκηπὴν τοῦ δάσους... Ἡ ἀνησυχία τῆς θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλύτερα, ἂν ἤξευρεν ὅτι ὁ Ζαφουράνας καὶ ὁ Σελέσκος ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Ζοννεστράλε τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ποῦ ἔφυγε καὶ αὐτὴ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Τὴν παραμονὴν, ἡ μάχη συνήθη λυσσαλέα καὶ αιματηρά. Ἀρχηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου Κροῦγερ καὶ τοῦ στρατηγῶ Ζουμπέρ, οἱ Βέρερ ἐνίκησαν τοὺς Ἄγγλους εἰς τὸ Κολένσον, εἰς τὰ βόρεια τῆς Νατάλης.

Μετὰ τινὰς ὥρας, αἱ ὁποιαὶ ἐχορηγήθησαν πρὸς ἀνάπαυσιν, οἱ νικηταὶ εἶχον ἐκκινήσῃ, διηρημένοι εἰς δύο σώματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγῶ Ζουμπέρ, διηυθύνετο πρὸς νότον.
 Μὲ προσηκτικὸν τὸ βλέμμα, μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς σκανδάλῃς τοῦ ὄπλου, οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐβάδιζον ἐπιφυλακτικῶς, φοβούμενοι ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν

ἐκ μέρους τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων.
 Ἐβρεχεν.
 Ἐπὶ τοῦ λασπώδους ἐδάφους ἐκολλοῦσαν οἱ πόδες τῶν στρατιωτῶν. Οἱ χεῖμαρροι, πλημμυρισμένοι, ἐξεχειλίζαν.
 Ἄφροιοι οἱ στρατιῶται, χωρὶς νὰ τοὺς μέλῃ διὰ τὴν κακουχίαν, ἐβάδιζαν εὐθύμως, ἀκολουθοῦντες τὸν ἀρχηγόν των, ὁ ὁποῖος συνωμίλει οἰκείως μετ' αὐτῶν.
 Τὸ ἀπόσπασμα ἔφθασε παρὰ τὴν γραμμὴν ἐνὸς σιδηροδρόμου. Ἡτοιμάζετο νὰ τὴν περάσῃ, ὅταν πλάσμα ἐλαφρόπουλον ὡς δορκὰς ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ἀντίπεραν ὕψωμα, τοῦ ὁποῖου κατῆλθε τὴν κλιτὺν μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα.
 Ἦτο ἡ Γουίλελμίνᾳ.

Μὲ τὸ τουφέκι 'στὸ χεῖρι, μὲ τὸ πρόσωπον κατσακονισμένον, ἔτρεξεν εἰς προῦπάντησιν τῶν Βέρερ.
 Κατὰ πόδας τὴν ἠκολούθουν σκιρτῶντες ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς.
 Ἡ ἄγρια ζωὴ, τὴν ὁποῖαν ἔζη, πρὸ ἐνὸς καὶ πλέον μηνός, εἶχεν ἀποδώσῃ εἰς τὸν λέοντα μέρος τῆς φυσικῆς του ἀγριότητος.
 Ἐγρύλλισεν ὑποκώφως καθὼς ἐπληθύνετο τὸ ἀπόσπασμα.
 Εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τοῦ ἀρχηγῶ, τὸ κοράσιον ἐστάθη ἐνώπιόν του.
 Κατ' ἀρχὰς προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἥρωος τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς ὀφθαλμούς τῆς, πλήρεις ἀφώνου θαυμασμοῦ. Ἐπει-

τα, καθησυχάζουσα μὲ τὴν χεῖρά τῆς τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ γογγύζῃ, εἶπε:
 — Στρατηγέ, κρῦψτε γρήγορα τοὺς ἄνδρας σᾶς... Ἄγγλικὸν τραῖνον, φέρτωμένον μὲ πολεμοφόδια, θὰ περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ.
 Ὁ Ζουμπέρ ἐκύτταξε μ' ἐκπληξιν τὸ κοράσιον αὐτὸ, τὸ ὀπλισμένον ὡς γηραιὸς Βέρερ.
 — Ποῖός σου τὸ εἶπεν; ἠρώτησε.
 — Τὸ ἤκουσα εἰς τὸ ἀγγλικὸν στρατόπεδον.
 ("Ἐπεται συνέχεια")
 ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ
 [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ ἰπποκόμος τοῦ Δὸν-Κιχώτη.
 Ὁ Σάντσος ἄρχισε νὰ μετανοῇ ποῦ ἐγίνεν ἰπποκόμος τοῦ Δὸν-Κιχώτη. Μία μέρα ὅμως ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἔχει καὶ τὰ καλὰ του.
 Σὲ μίᾳ ἐξοχῇ καταπράσινη, 'στὴ σκιά τῶν δένδρων, εἶδεν ἓνα βῶδι ὀλόκληρο νὰ γυρίζῃ 'στὴ σούβλα, μπροστὰ σὲ φωτιά δυνατὴ.
 Τὸ βῶδι αὐτὸ ἦταν παραγεμισμένον μὲ δώδεκα γουρουνόπουλα τοῦ γαλακτος.
 Ἐστὴ φωτιά ἐβραζαν ἔξη πελώρια καζάνια. Κότες, χῆνες, πάπιες, λαγοί, κουνέλια, πέρδικες καὶ ἄλλα διάφορα, ἔλα σφαγμένα, ἐπερίμεναν τὴ σούβλα γιὰ νὰ ψηθοῦν.
 Ἐκεῖ κοντὰ, ἐβλεπεσ βουνα ὀλόκληρα ἀπὸ ψωμιά, ἀπὸ τυριά, ἀπὸ πατάτες, ἀπὸ χόρτα, ἀπὸ φρεῦτα.
 Πενήντα μάγειροι καὶ μαγειρίσσοι ἐμαγείρευαν, βοηθούμενοι ἀπὸ ἓνα πληθὸς παιδιὰ καὶ κορίτσια.
 Ὁ Ἰππότης καὶ ὁ ἰπποκόμος του δρέθηκαν μέσα 'στὲς προετοιμασίες ἐνὸς γάμου. Ἐπαντρεύονταν ἓνας πλούσιος χωρικός, ποῦ τον ἔλεγαν Ἀργύρη.
 Ὁ Σάντσος, ὁ λαιμαργὸς Σάντσος, ἐκύτταζεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄρατα πράγματα σαστισμένος, καὶ εἰς τὸ τέλος, — δὲν μπόρεσε ὁ κακόμοιρος νὰ κρατηθῇ, κ' ἐζήτησε ἀπὸ ἓνα μάγειρον τὴν ἄδειαν νὰ βουτήσῃ τὸ ψωμί του 'στὸ ζουμί. Ὁ μάγειρος ὅμως ἐβούτησε μέσα 'στὸ καζάνι μίᾳ μεγάλῃ κατσαρόλᾳ, κ' ἐβγάλε διαμῖα τρεῖς κότες καὶ δύο χῆνες. — Πάρ' τα! εἶπεν εἰς τὸν Σάντσον.
 — Νὰ τα πάρω; καὶ μὲ τι;
 — Πάρε μαζὶ καὶ τὴν κατσαρόλα.
 Ὁ Σάντσος δὲν ἐστάθη νὰ τοῦ το ξαναποῦν. Ἀρπάξε τὴν κατσαρόλα, ἐπῆγε 'ς ἓνα παράμερο, καὶ ἄρχισε νὰ τρώγῃ μὲ ὄλην τὴν ἡρυχία καὶ μὲ ὄλην τὴν ὄρεξι.
 Ὅμως, τὸν Φασουλάκη — Δὸν Κιχώτην, σὰν νὰ ἦτον κανένα σημαντικὸν ὑποκείμενον, τὸν ἐπροσκάλεσαν νὰ καθῆσθαι 'στὸ τραπέζι τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Βραβεύθηκε υπό το ψευδώνυμον Δαρνοστεφής Ναταρχος

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΕΡΑΣ

Ο 'Αέρας θύμωσε, με τον 'Ηλιο μάλλωσε... Ο 'Αέρας έλεγε: «Είμαι δυνατότερος!»... Ο 'Ηλιος έλεγε: «Σε περνώ 'ς τή δύναμη!»... Ο 'Αέρας λάλησε: «Όποιος έχει δύναμη παίρνει από τον γέροντα την χονδρή την κάπα του!»...

ΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Τέλος: Ώδε σελ. 46.)

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (έξω φρονών): — Περιπτυνουμιά; !! Μ' αυτό είναι πολύ σοβαρόν! ΚΟΥΛΑ: — Ά μπά! μη φοβάσθε, καλέ μου θεέ! (Κάθεται πλησίον του, εις μικρόν σκαμνίον, και του χαιδεύει τὸ χέρι.)

έγνωρίζομεθα χρόνια. "Όσον διά τους έννεά άλλους... ο ίατρος εγγυάται. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (έκπληκτος): — Τους έννεά άλλους; ... ο ίατρος; ... ΚΟΥΛΑ (μειδιώσα): — Ναι, ναι, μπαμπά... θά σου εξηγήσω τὸ πράγμα...

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ: — Α! η Κούλα μου είναι απαράλλακτη ή μητέρα της... ΜΗΤΡΟΣ (εισέρχεται τρέχον και φωνάζων): — Η κυρία Βασιλειάδου είναι κάτω... Μ' έστειλε νά σας ρωτήσω αν μπορῆ νάνεβη...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άπορία της Νεράϊδας των Σπετσών: — Περύβρον πράγμα! "Όσες φορές έκλεισα τὰ μάτια μου μπροστά 'τόν καθρέπτη, γιά νά ιδῶ πῶς είμαι σαν κοιμούμαι, έτους πάντα να είναι σκοτάδι, και δέν βλέπω να ιδῶ τίποτε! ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΥΦΙΟΚΕΡΑΔΑΧΗ: — Και εἰς πῶς εἰσέρχεται εἰς τὴν Γραμματικὴν; — Έως τὴν σελίδα σαράντα!...

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟ Τὴν πρώτην ἐπιστολήν πού μου έστειλαν ή νέα μου φίλη Μεσομηρινή 'Ακτῆ, ὡς πρότυπον ἐπιστολῆς συντόμου, περιεκτικῆς και καλογραμμμένης: «Έν *** τῆ 30 'Ιανουαρίου 1902

νον ἐν Χόντι, Έβρινόν Κῦμα, Μεσομηρινή 'Ακτῆ, Παλλάς, Λερναία 'Υδρα, Ροδοδάκτυλος 'Ιώς, Τὸ Μύλον τῆς 'Επίδος και 'Αργῶ. «Πεποθεῖα εἶτι θά εκτελέσῃς ἐγκαίρως τὴν παραγγελίαν μου, σὲ ἀσπάζομαι η νέα σου φίλη Α. Α.»

ραιστάτη [Ε]. Βεβαίως είμαι διά παιδιά, ἀρ' οὔ το λέγῃ και ὁ τίτλος μου, ἀλλά είμαι και δι' ἐρήσους και διά νεάνιδας. Καθόλου δέ παράβορον ἄν εύρίσκη τῶσιν τέρψιν εἰς τὰ διηγητάκα μου, ἀρ' οὔ και πολύ μεγαλήτεραί σου, ὡς εἰσεύρεις, ταναγινώσκουσαν με τὴν ἰδίαν εύχαριστήσιν.

